

Nr. 872/C/820/III-5/2015
aprilie 2015

CONCLUZII

formulate de procuror în cauza nr.1255/1/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție având ca obiect rezolvarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

- 1. Dacă în privința infracțiunii prevăzute de art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991 operează dezincriminarea în cazul în care locul unde s-a săvârșit fapta sub imperiul legii vechi nu se regăsește printre cele patru categorii enumerate expres de art.372 alin.1 și 2 din Codul penal.*
- 2. Dacă trebuie îndeplinite cumulativ condițiile de loc special amenajat pentru distracție și agrement și special autorizat pentru distracție ori agrement atât în cazul reglementat de art.372 alin.1 teza a III-a, cât și în cazul reglementat de art.372 alin.2 teza a III-a din Codul penal.*
- 3. În cazul în care se stabilește că ipoteza reglementată de art.372 alin.2 teza a III-a din Codul penal nu presupune îndeplinirea condițiilor de loc „special amenajat și autorizat pentru distracție ori agrement”, dacă infracțiunea prevăzută de art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991 își poate găsi corespondentul în infracțiunea prevăzută de art.372 alin.2 din Codul penal când în hotărârea de condamnare s-a reținut folosirea de obiecte menționate de textul legal.*

În urma analizei de admisibilitate a sesizării, efectuate în temeiul art.475 din Codul de procedură penală, rezultă că instanța care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție este Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, cauza se află în cursul judecății, problemele de drept a căror dezlegare se solicită nu au mai fost supuse examenului instanței supreme, nestatuându-se asupra lor

printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu fac obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Cu privire la condiția obiectului sesizării, respectiv existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, considerăm că aceasta nu este realizată pentru motivele care vor fi arătate în cele ce urmează :

I. Situația juridică premisă care a generat necesitatea rezolvării chestiunii de drept.

În concret, se constată că dosarul în care s-a solicitat rezolvarea chestiunii de drept are ca obiect contestația formulată de inculpat împotriva sentinței penale nr.12 din 20 ianuarie 2015, pronunțată de Tribunalul Arad, Secția penală în dosarul nr.20257/55/2014 prin care, în temeiul art.597, raportat la art.598 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, s-a respins ca neîntemeiată contestația la executare formulată împotriva sentinței penale nr.40 din 6 martie 2013 a Tribunalului Mehedinți.

Astfel, prin sentința penală nr.40 din 6 martie 2013, Tribunalul Mehedinți a dispus, printre altele, condamnarea inculpatului la 17 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat prevăzută de art.174 alin.1, art.175 alin.1 lit.i din Codul penal, cu aplicarea art.37 lit.a, art.75 lit.a și art.78 alin.1 din același cod.

În baza art.83 din Codul penal a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de un an închisoare aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991, prin sentința penală nr.1685 din 14 septembrie 2011 a Judecătoriei Drobeta Turnu Severin, definitivă prin decizia penală nr.1907 din 14 noiembrie 2011 a Curții de Apel Craiova și a dispus executarea acesteia alături de pedeapsa aplicată în prezenta cauză, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa de 17 ani închisoare.

Prin decizia penală nr.789 din 11 iunie 2014, Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, printre altele, a admis apelul declarat de inculpat împotriva sentinței penale nr.40 din 6 martie 2013 a Tribunalului Mehedinți pe care a desființat-o în parte, sub aspectul laturii penale și, rejudecând, în baza art.386 din Codul de procedură penală, a schimbat încadrarea juridică dată faptei inculpatului **din** infracțiunea

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

prevăzută de art.174, art.175 din Codul penal anterior în infracțiunea prevăzută de art.188 alin.1 din Codul penal, text de lege în baza căruia a dispus condamnarea inculpatului la 15 ani închisoare.

În baza art.83 din Codul penal din 1969 a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr.1685 din 14 septembrie 2011 a Judecătoria Drobeta Turnu Severin, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa de 16 ani închisoare.

În contestația la executare formulată împotriva acestei hotărâri inculpatul a susținut că, raportat la locul unde a săvârșit fapta, infracțiunea prevăzută de art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991 pentru care a fost condamnat definitiv la un an închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, a fost dezincriminată odată cu intrarea în vigoare a noului Cod penal.

Prin rechizitoriul nr.4107/P/2010 din 23 martie 2011 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Drobeta Turnu Severin, inculpatul a fost trimis în judecată, printre altele, pentru infracțiunea prevăzută de art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991, respectiv port, fără drept, în locurile și împrejurările în care s-ar putea primejdui viața sau integritatea corporală a persoanelor ori s-ar putea tulbura ordinea și liniștea publică, al cuțitului.

În fapt, s-a reținut că inculpatul a luat de după teigheaua barului un cuțit cu care a tăiat-o în zona piciorului pe partea vătămată.

Rezultă că starea de fapt reținută în actul de sesizare configurează o acțiune de folosire a cuțitului, ceea ce ar fi atras încadrarea juridică prevăzută de art.2 alin.1 pct.2 din Legea nr.61/1991; există, așadar, o neconcordanță între starea de fapt și încadrarea juridică a faptei.

Instanța de fond reține aceeași stare de fapt, precum și aceeași încadrare juridică care nu concordă cu starea de fapt, pronunțând condamnarea pentru infracțiunea prevăzută de art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991 (sentința penală nr.1685 din 14 septembrie 2011 a Judecătoria Drobeta Turnu Severin, definitivă prin decizia penală nr.1907 din 14 noiembrie 2011 a Curții de Apel Craiova).

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Instanța care a formulat sesizarea, observând neconcordanța, a invocat chestiuni de drept referitoare la infracțiunea prevăzută de art.372 alin.2 din Codul penal (incriminare corespondentă celei prevăzută de art.2 alin.1 pct.2 din Legea nr.61/1991), respectiv folosirea fără drept, în locațiile și împrejurările enumerate în textul de incriminare a instrumentelor considerate de legiuitor ca periculoase.

Demersul instanței poate fi justificat de rațiuni de coerență, de asigurare a concordanței dintre starea de fapt reținută și încadrarea juridică care s-ar fi convenit a fi dată acesteia.

Însă, aspectul încadrării juridice (chiar eronat, astfel cum a fost reținut atât de parchet, cât și de instanțe) a intrat în autoritatea de lucru judecat. În aceste condiții, acest aspect nu mai poate fi pus în discuție de instanța care a formulat sesizarea, aceasta fiind obligată să opereze cu încadrarea juridică stabilită cu caracter definitiv. Or, în raport de aceasta, respectiv art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991, corespondența cu legea nouă, inclusiv sub aspectul unei eventuale dezincriminări în concreto trebuie să aibă în vedere art.372 alin.1 din Codul penal, iar nu alin.2 al aceluiași articol.

În acest context, chestiunile de drept sesizate și vizând art.372 alin.2 din Codul penal nu au legătură cu cauza și, prin urmare, de lămurirea lor nu depinde soluționarea pe fond a acesteia; în consecință, sesizarea este inadmisibilă.

În considerarea celor precizate, în temeiul art.475-477 din Codul de procedură penală, vă solicităm respingerea ca inadmisibilă a sesizării Curții de Apel Timișoara prin care s-a solicitat dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept :

1. *Dacă în privința infracțiunii prevăzute de art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991 operează dezincriminarea în cazul în care locul unde s-a săvârșit fapta sub imperiul legii vechi nu se regăsește printre cele patru categorii enumerate expres de art.372 alin.1 și 2 din Codul penal.*

2. *Dacă trebuie îndeplinite cumulativ condițiile de loc special amenajat pentru distracție și agrement și special autorizat pentru distracție ori agrement atât în cazul reglementat de art.372 alin.1 teza a III-a, cât și în cazul reglementat de art.372 alin.2 teza a III-a din Codul penal.*

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

3.În cazul în care se stabilește că ipoteza reglementată de art.372 alin.2 teza a III-a din Codul penal nu presupune îndeplinirea condițiilor de loc „special amenajat și autorizat pentru distracție ori agrement”, dacă infracțiunea prevăzută de art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991 își poate găsi corespondentul în infracțiunea prevăzută de art.372 alin.2 din Codul penal când în hotărârea de condamnare s-a reținut folosirea de obiecte menționate de textul legal.

PROCUROR GENERAL
Tiberiu-Mihail NIȚU